

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ, ΣΤΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ, ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ο καταλυτικός ρόλος των συμβούλων

Πριν πολλά χρόνια ρώτησα έναν πολύ επιτυχημένο διευθυντή επιχείρησης ποιό ήταν το μυστικό της επιτυχίας του και η απάντησή του με αιφνιδίασε. Αντί να αναφέρει τις δικές του γνώσεις, την πανεπιστημιακή παιδεία, την πολύχρονη πείρα του και τις πολλές ώρες εργασίας, μου είπε πως η επιτυχία του οφείλεται στους καλούς συμβούλους και συνεργάτες που επέλεξε.

Παρακολουθώντας από τότε τις επιδόσεις οικογενειών, επιχειρήσεων και πολιτικών αναγνώρισα τού λόγου το αληθές από τον επιτυχημένο φίλο διευθυντή.

Γι' αυτό βλέπουμε ευφυέστατους ανθρώπους να αποτυγχάνουν σαν οικογενειάρχες, σαν επιχειρηματίες και σαν πολιτικοί, ενώ άλλοι που δεν διακρίνονται για τα μεγάλα πνευματικά ή ηγετικά προσόντα τους να πρωταγωνιστούν. Βέβαια, θα προσθέσω πως συνήθως οι ευφυέστατοι χρησιμοποιούν περισσότερο ειδικούς συμβούλους από τους ξερόλες. Για να μην φλυαρώ θα αναφέρω μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα, όπως τον επιτυχημένο επιχειρηματία άνδρα που -όπως λέμε-, πίσω του υπάρχει μια γυναίκα σύμβουλος ή συνεργάτιδα. Η οικογένεια όπου ο σύζυγος δεν παίρνει μεγάλες αποφάσεις χωρίς να συμβουλευτεί τη σύντροφό του, είναι πιο επιτυχημένη από την οικογένεια όπου ο σύζυγος είναι δερβέναγας.

Το ίδιο συμβαίνει και στις επιχειρήσεις όπου οι ευφυείς ιδιοκτήτες και διευθυντές τους πληρώνουν ακριβά για τις συμβουλές ειδικών όταν αντιμετωπίζουν προβλήματα. Ενας άλλος γνωστός συμπάροικος επιχειρηματίας μου είχε πει ότι για να πετύχεις πρέπει να χρησιμοποιείς συμβούλους καλό λογιστή και καλό δικηγόρο.

Ο γνωστός επιχειρηματίας, Σταύρος Βλάχος, που δυστυχώς δεν είναι πια μαζί μας, μού είπε ύστερα από μια κα-

Η οικογένεια όπου ο σύζυγος δεν παίρνει μεγάλες αποφάσεις χωρίς να συμβουλευτεί τη σύντροφό του, είναι πιο επιτυχημένη από την οικογένεια όπου ο σύζυγος είναι δερβέναγας.

ραμπινάτη αποτυχία μου να πλουτίσω(!) με επιχείρηση, πως αν με γνώριζε τότε το αποτέλεσμα θα ήταν πολύ διαφορετικό. Ο Σταύρος δεν ήξερε να βράσει ένα αυγό, αλλά σύμφωνα με πρωτοσέλιδη είδηση στη Sydney Morning Herald ήταν ο «βασιλιάς της χαμπέργκα» στο Σίδνεϊ.

Να πάμε στην πολιτική; Ο Τζον Χάουαρντ ήταν ένας πολύ επιτυχημένος πρωθυπουργός, όσο διευθυντής τού πολιτικού γραφείου του και εξ απορρήτων σύμβουλός του ήταν ο συμπατριώτης μας Αθανάσιος (Αθα) Συνοδινός.

Όταν ο κ. Συνοδινός, που τώρα είναι πρόεδρος της Αυστραλίας στην Ουάσιγκτον, παραιτήθηκε από συνεργάτη και σύμβουλος τού κ. Χάουαρντ επειδή πρόβλεψε νίκη τού Εργατικού Κόμματος στις επόμενες εθνικές εκλογές, τί έπρεπε να κάνει ο πρωθυπουργός; Ασφαλώς, να ακολουθήσει το παράδειγμα τού κ. Συνοδινού, αλλά δεν το έκανε με αποτέλεσμα να χάσει την πρωθυπουργία και την βουλευτική του έδρα.

Τα ίδια έπαθε και ο πρώην πρωθυπουργός, Τόνι Αμποτ, που είχε Θησαυροφύλακα τον Τζο Χόκεϊ, έναν αποτυχημένο πολιτικό που πλήγωσε θανάσιμα τις φιλοδοξίες τού κ. Αμποτ ο οποίος ταπεινώθηκε στις εκλογές και ούτε μπόρεσε να ανακάμψει με αποτέλεσμα να χάσει τελικά την βουλευτική έδρα του.

Αντίθετα, ο Μπομπ Χόουκ διέπρεψε σαν πρωθυπουργός με Θησαυροφύλακα τον Πολ Κίτινγκ.

Θα προσθέσω πως όλα αυτά ισχύουν και στην ομογένεια, όταν οι ηγέτες της δεν έχουν καλούς συμβούλους και θα αναφέρω το παράδειγμα τού Χάρη Δανάλη, που παραμένει πρόεδρος της Κοινότητας μερικές δεκαετίες με πλούσια και επιτυχημένη δράση. Όμως ο Χάρης είχε δίπλα του έναν Νίκο Παπανικήτα, τον οραματιστή της Κοινότητας (και δεν είναι ούτε συγγενής, ούτε κουμπάρος μου, όπως λένε οι κακές γλώσσες). Όταν ο

Νίκος αποχώρησε από το διοικητικό συμβούλιο, ο Χάρης έχει τώρα πολύτιμους συνεργάτες τον Μιχάλη Τσιλίμο, τον Χρήστο Μπελέρχα και -φυσικά- την Νία Καρτέρη. Σε μια περίοδο όπου οι οργανώσεις μας συρρικνώνονται, η Κοινότητα είναι πανίσχυρη οικονομικά με εξασφαλισμένο το μέλλον της, ειδικά αν αρχίσει μια εκστρατεία ανανέωσης των μελών της.

Και δεν μπορώ να αγνοήσω τον άδικο πόλεμο που αντιμετωπίζει ο Αρχιεπίσκοπος κ.κ. Μακάριος από τις αψυχολόγητες ενέργειες κάποιων στην Αρχιεπισκοπή που βιάστηκαν να αγοράσουν το διαβότιο πια διαμερισμα χωρίς να υπολογίσουν την αντίδραση.

Προσωπικά δεν θα είχα αντίρρηση η Αρχιεπισκοπή να αγοράζε μια έπαυλη σε κεντρικό σημείο τού Σίδνεϊ, έστω και με μεγαλύτερο κόστος, που δεν θα στέγαζε μόνο τον κ.κ. Μακάριο, αλλά θα ήταν και το σπίτι τού Ελληνισμού, όπου θα γιορτάζονταν οι θρησκευτικές και εθνικές γιορτές, όπως κάποτε στην προξενική κατοικία.

Αλλωστε, τα προβλήματα και «σκάνδαλα» σε φορείς της Αρχιεπισκοπής που χρεώνεται σήμερα ο Αρχιεπίσκοπος είχαν αρχίσει από τότε που αρρώστησε ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Στυλιανός. Και υπενθυμίζω πως ό,τι υποφέρει σήμερα ο κ.κ. Μακάριος, είχε υποστεί ο μακαριστός Στυλιανός, όταν πριν καν φτάσει στην Αυστραλία είχαν αρχίσει οι συκοφαντίες εναντίον του.

Ασφαλώς, ούτε δουλειά μου είναι, ούτε τις γνώσεις έχω για να συμβουλευτώ έναν Αρχιεπίσκοπο. Όμως, επειδή έχω ζήσει δεκαετίες μ' αυτή την παροιμία και αυτούς που την κουμαντάρουν θα πω ότι χρειάζεται οπωσδήποτε σοφούς συμβούλους. Οι οποίοι θα τον προστατεύουν ανιδιοτελώς για να αντιμετωπίσει τις κακοτοπιές που σίγουρα θα βρει μπροστά του, όπως κάθε ηγέτης, κατά τη διάρκεια της ποιμαντορίας του.

Σοφά λόγια

Μια φορά κι ένα καιρό, δεν ήταν ένας έρωτας, δεν ήταν ένας πόνος.

Ήταν μισός έρωτας -

μισός πόνος! - Μενέλαος Λουντέμης, 1912-1977, Έλληνας συγγραφέας.

Ανάγωγα

Εγραψε ο Τάσος Παπιάς στην Εφημερίδα των Συντακτών:

«Κωνσταντίνος Μπιστοτάκης, Γιώργος Παπανδρέου, Αντώνης Σαμαράς: έγιναν πρωθυπουργοί.

Ευάγγελος Βενιζέλος, Δημήτρης Αβραμόπουλος: διεκδίκησαν την αρχηγία στα κόμματά τους, ο πρώτος την πήρε τη δεύτερη φορά, ο άλλος έχασε, έφτιαξε δικό του κόμμα που διαλύθηκε χωρίς να έχει κατεβεί στις εκλογές. Τι κοινό έχουν οι πέντε; Πέρασαν από το υπουργείο Εξωτερικών.»

Καλό!

Λίγο έλειψε να μας πει ο Μπόρις Τζόνσον πως «εσείς, οι Έλληνες, αποκόψατε τον Παρθενώνα από το Βρετανικό Μουσείο για να συμπληρώσει τα κενά σε αυτά που αφήσατε και τον θέλουμε πίσω».

